

הנפש, ואין קיום לנפש אלא ברוח, וזו הרוח ששורה בין האש והמים, ומכאן נזונית הנפש הזו.

הרוח עומדת בקיום של דרגה אחרת עליונה שנקראת נשמה, שהרי משם יוצאות נפש ורוח, משם נזונית הרוח. וכשנוסעת הרוח, אז נוסעת הנפש, והכל אחד. ומתקרבים זה לזה. הנפש נקרבת לרוח, והרוח נקרבת לנשמה, והכל אחד.

בא ראה, ויגש אליו, התקרבות של עולם עם עולם, להאחו זה עם זה, שהכל יהיה אחד. משום שיהודה הוא מלך ויוסף מלך, התקרבו זה לזה ונאחזו זה עם זה.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מח) פי הנה המלכים נועדו - זה יהודה ויוסף, משום ששניהם מלכים, והתקרבו זה לזה להתנפח שניהם יחד, משום שיהודה ערב לבנימין, והיה ערב לאביו בו בעולם הזה ובעולם הבא, ועל כן התקרב לפני יוסף להתנפח עמו על עסקו של בנימין, שלא להיות בנדוי בעולם הזה ובעולם הבא, כמו שנאמר (בראשית מג) אנכי אערכנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחתטאתי לך כל הימים, בעולם הזה ובעולם הבא.

ועל כן, פי הנה המלכים נועדו עברו יחדו, התרגזו יחד והתרגזו זה עם זה בשביל בנימין. מה פתוב? המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו רעדה אחזתם שם, לכל אותם שהיו שם. [לכל שאר השבטים שהיו שם].

חיר פיולדה, משום שהיו פוחדים להרג ולההרג, והכל בשביל בנימין. [מה פתוב? כן תמהו

ונפיק. רוח, דא רוח דקיימא עליה דנפשא, ולית קיומא לנפש אלא ברוח. ודא איהו רוח דשריא בין אשא ומיא, ומחכא אתון האי נפש.

רוח, קיימא בקיומא דדרגא אחרא עלאה דאקרי נשמה, דהא מתמן נפקי נפש ורוח. מתמן אתון רוח. וכד נטיל רוח, פדין נטלא נפש, וכלא חד. ואתקריבו דא בדא. נפש אתקריב ברוח, ורוח אתקריב בנשמה, וכלא חד.

הא חזי, ויגש אליו, תקרובתא דעלמא בעלמא, לאתאחדא דא בדא למהוי כלא חד. בגין דיהודה איהו מלך ויוסף מלך. אתקריבו דא בדא, ואתאחידו דא בדא.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מח) פי הנה המלכים נועדו, דא יהודה ויוסף. בגין דתרווייהו מלכים, ואתקריבו דא בדא לאתוופחא תרווייהו כחדא. בגין דיהודה אתערב ביה בבנימין, והוה ערב לגביה דאבוי ביה, בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ועל דא אתקריב קמיה דיוסף, לאתוופחא עמיה על עסקא דבנימין, דלא למהוי בנדוי בהאי עלמא ובעלמא דאתי. כמה דאת אמר, (בראשית מג) אנכי אערכנו מידי תבקשנו אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך וחתטאתי לך כל הימים. בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

ועל דא, פי הנה המלכים נועדו עברו יחדו, אתרגזו כחדא, ואתרגזו דא בדא בגיניה דבנימין. מה כתיב, המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו רעדה אחזתם שם, לכל אינון דהוו תמן. (לכלהו שאר שבטין דהוו תמן).

חיר פיולדה, בגין דהוו דחלין, לקטלא ולא תקטלא, וכלא בגיניה דבנימין. (ד"א